

Ez; 47:1-12.

Mikor ez a prófécia elhangzik Isten népe nyomorúságos helyzetben, fogságban van. És sajnos szükségszerű ez a nyomorúságos helyzet, mert meg kell Isten népének tanulnia, hogy nem a saját erejében kell bízni. Isten egyébként gondoskodott róla, hogy a népe kisebbségben legyen, hogy még véletlenül se gondolhassa azt, hogy a maga erejéből maradhat meg, de ez így még kevés volt. Be kellett a bajnak következnie, el kellett az országnak vesznie, fájdalmas gyászokat kellett az egyes embernek átélnie, hogy megértsék, a maguk ereje kevés.

Meg kellett tanulniuk azt is, hogy ne pogány szövetségeseikben bízzanak. Ez is állandóan kísértette őket. Keserű csalódások sokaságán át kellett megtanulniuk, hogy csak egyetlen szövetségés van, akiben hosszútávon bízhatnak; az pedig az Isten,

S meg kellett tanulják azt is, hogy ne tárgyokban reménykedjenek. Meg kellett tanulják olyan fájdalmas áldozatok árán, mint a frigyláda pusztulása, a várfalak leomlása, a templom lerombolás. megtapasztalták, ezek a tárgyak nem védtek meg őket.

Bizony keservesen kellett csalódjának önerejükben, pogány szövetségeseikben, becses tárgyaikban, minden bálványukban. S mikor ott vannak a nyomorúságban kifosztottan és megalázottan, becsapottan és csalódottan, s végre magukat Isten előtt megalázva, AKKOR szólalnak meg Isten csodálatos ígéretei, melyekben Isten új szívet, újjáéledést, féltő szeretetet és sorsuk jobbrafordulását, szabadulást ígér nekik. S miközben még a templom romokban hever, hosszasan beszél nekik Isten egy új templomról, mely az előzőnél is csodálatosabb lesz, s melynek a küszöbe alól élő víz folyama fog felfakadni.

S a nagy nyomorúságban egyszer csak meghallja a nép az Isten szavát. Mikor jól ment sora, nem akarta hallani a figyelmeztető szót. De most a szakadék alján, egyszer csak elkezdik hallani Isten csodálatos próféciját.

Bizony mi is sokszor vagyunk így. Mikor jól mennek dolgaink, hajlamosak vagyunk elfeledkezni az Úrról. Hajlamosak vagyunk azt hinni: *„Igen, ezt a sok jót én megérdemlem, mert én vagyok ilyen ügyes, dolgos, kreatív, esetleg szerencsés, hogy mindezt magamnak megszereztem. Azért jó a házasságom, mert én ilyen jó vagyok. Normális vagyok, plusz olvastam egy-két házasságos könyvet is... Azért jók az anyagi körülményeim, mert jó szakmát szereztem, szorgalmasan dolgozok, s hát igen: van annak, aki el nem issza, szépen beosztom a pénzemet... Azért egészségesek a gyerekek, mert ilyen jó génjeim vannak, s azért normálisak, mert jól neveltem őket.”* – Valljuk meg, hajlamosak vagyunk minden jót magunknak tulajdonítani. Hajlamosak vagyunk magunkban bízni. Esetleg kicsit vallásosított kiadásban még hozzá tesszük: *„Én imádkoztam mindezért, én adok bőséges hálaáldozatot, én megyek a templomba az áldásért. ÉN, ÉN, ÉN!”* – s csodamód meg vagyok magammal elégedve. Minden rólam szól, mintha minden jó az én teljesítményem eredménye lenne. S ebben az állapotban elég nehezen halljuk meg Jézus tanítását, figyelmeztető szavát: Tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd és alázatos szívű vagyok! (Mt; 11:29.)

Aztán el kezdenek csikorogni a fogaskerek. Mégse megy olyan jól az a házasság. Szégyenletes cirkuszokkal telik meg a ház, amit magam se értek, s egy nap magamra maradtam... Egyszer csak azt mondják, hogy nem kellek a munkahelyemen, eddig jó volt a szakmám, de többé nincs szükség rám. A törlesztő részlet emelkedik, s nincs miből fizetnem... A gyerek meg többé már nem az a jólfésült kisaranyos, aki volt. Az iskolában lerontott, feszít cigi füst szaga van, és minden héten más fiúval mászkál. Még rosszabb esetben valamilyen gyász hoz keserűséget az életembe. Lehet fájdalmas gyász, ami után ott maradok egyedül... S akkor mi van? Hol van az önhittség, melybe oly könnyű belecsúszni, mikor jól mennek a dolgaink? De a mélységben, a gyász süket csöndjében meghallhatjuk Isten szavát. Az egyedüllétben, könnyeink fátylán át, a gödör mélységében, ahol nem vakít el a világ csillogó fénye, megláthatjuk a mellettünk lévő Jézust. S mikor már nem érdemeinket soroljuk, hanem csak annyit mondunk, hogy „Jézus, Istennek szent Fia, könyörülj rajtam, bűnösön”, akkor meghallhatjuk az ő vigasztaló szavát.

A mai próféciaiban azt ígéri Isten az immár alázatos és nyitott szívű népnek, hogy lesz a mélységből szabadulás, lesz gyógyulás. A prófétai látomásban a templom már eredeti pompájában áll. Mert itt, a templomban kezdődik az élet megújulása. De a templom a látomásban nem csak az épületet jelenti, hanem annál többet; az Istennel való kapcsolatot. A megújulást vágyó embernek, aki azt szeretné, hogy rendezetté és áldottá váljon az élete, az Istennel való kapcsolatot kell először felépítenie. Ennek a lelki építkezésnek természetesen fontos helyszíne maga a kőtemplom, az istentisztelet, és az élő templom, a gyülekezet, mely Jézus testének élő temploma. Mert innen indul el az életet helyreállító kegyelemnek és áldásnak a folyama.

A prófécia képes nyelven úgy jeleníti ezt meg, mint egy patakot, melynek a forrása a templom küszöbe alatt van. S ez a patakocska, a kegyelemnek és áldásnak folyama, ahogy egyre távolabb jut, egyre bővizűbb lesz, egyre jobban árad. Előbb csak bokáig, majd térdig ér, végül pedig már ellepi az embert. S ahogy folyik ez a patak a száraz és kietlen pusztán át, a kihalt tájon élet pezsdül. A patak partján lombos fák nőnek, melyeknek a levele gyógyszer, gyümölcsük pedig finom eledel. Végül pedig e folyammá duzzadt patak beleömlik a Holt-tengerbe, melynek a vizében semmilyen élet nem marad meg, s a víz meggyógyul, s megtelik étellel, s táplálni kezdi környezetét. Csupán a tócsák és pocsolyák nem gyógyulnak meg, azoknak a vize ihatatlan sós, keserű marad.

Pontosan így van ez a mi életünkben is. Sok minden miatt lehet romos életünkben az Istennel való kapcsolat. Vannak, akiknek gyerekkorukban fel sem épült lelkük temploma. Nem kaptak hozzá szüleiktől építőköveket. Másoknak felépült, de a kamaszkor szkepticizmusa és ösztönlénye lerombolta. Van, akinek a felnőtt kor tépázta meg az Istennel való kapcsolatot. De hogy hogyan történt végül is mindegy. A lényeg, hogy az élet gyógyulásának forrása a templomból fakad. Ha valami elromlik az életemben, akkor nem ott kell nagy lendülettel baj elhárítani, ahol a baj tünetet ad. *„Na, most aztán megregulázom azt a bűdös kölyköt!”* Hanem el kell csendesedni az Isten előtt, s fel kell vele építeni a kapcsolatunkat. S ha az Istennel való kapcsolatomból el kezd patakzani az áldás, akkor majd eléri az a

környezetemet, munkámat, gyermekeimet is. S az Istennel való kapcsolatom áldásfolyama gyümölcsözővé teszi lelkem és életem sivatagját, melyet a gyűjtött sérelmek tettek sivataggá. „Alvó szegek jéghideg homokban” – ahogy Pilinszky mondja. Ez az emberi lélek. S ez a sivár pusztaság Isten kegyelmének kiáradása révén elkezdi gyümölcsöket teremni. Hogy mik ezek a gyümölcsök? Ezt a Gal. levélben mondja el részletesen a Szentírás. Az Istennel való kapcsolat ilyen gyümölcsöket terem: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség és önmegtartóztatás. Ha az életed Isten kegyelméből ilyen gyümölcsöket terem, akkor gyógyulni kezdenek majd a lelki sebek, gyógyulni fognak beteg kapcsolataid, s még talán szeretteidre is gyógyító hatással leszel. S ahogy a Holt-tenger életre kel a próféciaiban, úgy a mi életünknek az elhalt dolgai is megelevenedhetnek, ha Isten áldásának folyama eléri őket. Egy házasságban az elhalt szeretet Isten kegyelméből újra feléledhet. A sérelmek miatt elhalt rokoni vagy baráti kapcsolatok újjáéledhetnek. Jó értelmű önbecsülésed újjászülethet haló poraiból. S mindez nem csak valami szép elmélet, mert ezt mi itt ma a saját közösségünkben is látjuk és tapasztaljuk, és tanúsíthatjuk, hogy így van. Életed minden területe megújulhat, meggyógyulhat, megelevenedhet, amit elér Isten kegyelmének áradása.

De a tócsák és pocsolyák nem élednek meg. Nem élednek meg, mert ezeket gát választja el a tengertől. Ezekbe nem tud beáramlani a templomból fakadó gyógyító folyam. Életednek azok a területei, melyeket elzársz Isten elől, melyeket gáttal veszel körül, azok nem tudnak meggyógyulni. Ezek a „csak” területek. *„Nagyon szeretem Istent, nagyon jó vele a kapcsolatom, csak... Csak a testvéremmel való kapcsolatomban nem engedem érvényesülni, mert rá okkal haragszom. Csak a pénzügyeimbe ne szóljon bele, mert azt magam jobban tudom. Csak a szerelmi életemet ne akarja ő megszabni, mert a szívügyeimet nélküle is elintézem. Csak a politikai döntéseimet ne befolyásolja, mert az nem tartozik a vallásra. Csak a vasárnapjaim időbeosztását, meg a vallásgyakorlatom intenzitását ne akarja megszabni, mert... Mert miért is ne? Csak. Mert csak a magam feje után akarok menni.”* Ezek a „csak területek” életünknek azok a pocsolyái, melyek nem újulnak, nem élednek meg, hanem a megújult területek mellett is ott poshadnak és bűzölögnek, s kompromittálják hitünket, keresztyénségünket, sőt Krisztusunkat is. Vannak-e életednek ilyen „csak területei”, melyeken nem újult még meg életed, melyet nem hat át az Istennel való kapcsolatod? Melyek életednek ezek a pocsolyái? Bontsd le a gátakat, s engedd Isten áldását beáramlani életed minden területére, s megtapasztalod életedben a prófécia által ígért csodát, hogy életed minden területen megújul, áldottá, gyógyulttá, sőt gyógyítóvá válik. Csak engedd, hogy Isten Szentlelke árássa el lelkedet, teljes életedet, szíved minden zugát, s átéled, és élvezni fogod a beteljesült próféciaát, az életedben valósággá váló csodát. Ámen.

1. Ezékiel keveseknek a kedvenc könyve, bár gyönyörű ígéretek vannak benne. Keressünk ki ezek közül néhányat! (Ez; 36:24-28., 37:13-14., 39:25-29. s ha valakinek van Ezékielből kedvenc igéje, akkor azt is.)
2. Honnan ered a gyógyító víz a próféciaiban? S mi történik folyama mellett?
3. A Holt-tenger meggyógyul. De mi történik a mellette lévő tócsákkal és pocsolyákkal?
  - a) Hajlamos vagy elbizakodni? Mikor imádkozol többet és mélyebben, a bajok vagy a sikerek közt?
  - b) Milyen állapotban vagy most, inkább jól vagy most sorod, vagy sok a nyomorúság életedben?
  - c) Milyen állapotban van lelked temploma, Istennel való kapcsolatod? Hogyan alakult ki, s most inkább szépül vagy inkább romosodik?
  - d) Látsz példást arra környezetemben, hogy valakinek megújult, helyreállt az élete a megtérése után? A te életedre hogy hatott, hogy Istenhez fordultál?
  - e) Vannak gyógyulatlan pocsolyák a lelkedben? Van, ahol még nem engedted érvényesülni Isten akaratát?